

φιλῆς ἐποχή, ὑπῆρξαν δι' ἡμᾶς γλυκεῖαι ἡμέραι, ἐν αἷς πρὸς ἀλλήλους στενωῶς συνεσφιγμένοι ὑπὸ ταύτην τὴν φιλόστοργον στέγην τὴν ἀνθηρὰν τῆς νεότητος ἐποχὴν ὁμοῦ διεβιοῦμεν, εἰς τὸν καλὸν ἅμα ἀγῶνα ὑπὸ κοινοῦ πατρὸς ἐνισχυόμενοι. Ἄλλὰ, παρῆλθε λεληθότως ἡ τρισολβία τῆς νεότητος ἐποχῆ, γλυκεῖαι μόνον ἀναμνήσεις ἐγκαταλείψασα, παρῆλθε, καὶ ἐπὶ τῶν πετρύγων αὐτῆς φεῖ! ἀπέπτη τὸ ὕστατον ἴχνος ὑπάρξεως εὐτυχοῦς. Καὶ ἤδη; Ἦδη ὁ εἰς μακρὰν τοῦ ἐτέρου εἰς τὴν ἀλλοτρίαν ἐγκατεστημένος ἐνθυμεῖται τὴν προσφιλῆ ἐποχὴν καὶ ὑποκόφως θρηνεῖ ὁ ἕτερος ἀφ' ἡμῶν κεχωρισμένος ὑπὸ σκιοέντων ὀρέων καὶ ἠχηέσσης θαλάσσης, ἀδυνατεῖ, καὶ περ τοῦτο ζωηρῶς ἐπιποθῶν, εἰς τὴν σύνοδον ταύτην τῶν ποτὲ συναδέλφων αὐτοῦ νὰ παρκαστῆ. Ἄλλὰ μὴ ἡμεῖς οἱ ἐναπολειπόμενοι ἔτι ἀσθενεῖς καὶ ἀπειροὶ προσήλθομεν ἐνταῦθα τῶν σωτηριῶν προσφιλοῦς πατρὸς νοουθεσιῶν δεόμενοι; Μὴ χρῆζομεν εἰσέτι οἱ μικροὶ νεοσσοὶ τῶν φιλοστόργων μητρὸς φιλοστόργου φροντίδων; Οἴμοι! ἀπατηλὴ ἀνάμνησις. Τὰ μικρὰ νεοσσία πύξήθησαν, ἀνεπιστρεπτεῖ ἀπ' αὐτῶν ἐξέλιπε μειδιάμα καὶ χάρις, θριξ ἐσκίασε τὸ τρυφερὸν αὐτῶν πρόσωπον, καὶ ἰδοὺ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὸ δάκρυ ἔτοιμον νὰ ρέυσῃ πικρὸν. Ἄγγελμα θλιβερὸν, εἰδησις ἀπαισία, ἀπώλεια δεινὴ, συμφορὰ ἀνεπανόρθωτος, ἰδοὺ τὸ ἐλατήριον τῆς κοινῆς ἡμῶν συνελεύσεως. Ἐκεῖνος ὅστις πρῶτος ἡμᾶς πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἐποδηγέτησεν, ἐκεῖνος ὅστις τὸν βίον αὐτοῦ πάντα εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ παιδείουσιν ἡμῶν ἀφιέρωσε, δείγματα ἀνεκφράστου στοργῆς πρὸς ἡμᾶς ἐκάστοτε παρασχὼν, ὁ προσφιλῆς, ὁ σεβαστός, ὁ κοινὸς ἡμῶν πατὴρ ἀπέπτη ἐξαπίνης ἐκ μέσου ἡμῶν, εἰς ἄφατον, εἰς θυμοβόρον ἄλγος ἡμᾶς καταλιπών. Τῷ θλιβερῷ τούτῳ ἀγγέλματι ἐπόμενοι, τῷ ἰσχυρῷ τῆς εὐγνωμοσύνης αἰσθήματι ὑπέικοντες, ὀρμέμφυτοι σήμερον ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνήλθομεν ἵνα, ὡς πᾶν σωτηριῶδες αὐτοῦ ῥῆμα κοινῶς διενεμήθημεν, οὕτω καὶ τὸν δίκαιον θρῆνον σύμπαντες μερισθῶμεν, ἵνα ὁμοῦ ἐκχύσωμεν τὸ δάκρυ τὸ ρέον ἀφθόνως καὶ τὸν καλλίνικον τοῦ μάρτυρος τῆς ἐπιστήμης στέφανον αὐτῷ ἀποδῶμεν. Ἄλλὰ μήπω τοῦτο